

Hegyi búcsú Kisasszony napján

2004. szeptember 8.

„tejhez tudtam, anyám szemének méze jár”

(Kalász Márton)

**Évente csak egyszer mindig ezt a harangot hallom,
amint szinte bocsánatkérő rekedtséggel lelopakodik
a szőlőhegyi kápolnából és jelenti az ünnepnapot,
(a világ túlvégén, óceánzúgásban is hallottam),
s látom „belső vásznaimon” ahogy sietve lépünk,
és örökre fülemben anyám szelíd nógatása:
gyerünk, gyerek, ne állj meg, már csak két nyúlgrás odáig!,
majd kifűjjük magunkat fönt, öregapád vén gesztenyefájánál,
biztatja magát is, fején a fonott, elemózsiás „kerék-kosár”...
szegény anyám, visszeres lábaival egyre csak szaporázza még,
kanyargó ösvények, lombfödte, kátyús szekérutak, horhosok után
végre megpihenünk a hófehérre meszelt hegyi kápolna tövében...
anyám kékkockás abroszt terít a fűre, áhítattal fogadjuk az ételt,
aztán megtörjük a kalácsot is, szakítunk hozzá illatozó szőlőt,
s egy szélfúvással hátunkra csap a hegyi kiserdő hűvöse,
itt most béke lesz egy napra legalább, mondja apám,
mikor már borából kortyint s kalapja mellé heveredik a fűbe,
anyám szemében könny, amint visszhangként motyogja
a kápolnából kihallatszó imát, boldogan közöttük ülök én,
köztük, akik már nincsenek, de minden évben itt búcsúznak,
szól a harang időtlenül, Kisasszony napjának delén...**